

Han blev staaende i nogen Afstand. Han saa, at hun betalte Kusken og derefter skyndsomst forsvandt ind i Huset. Indtil dette Øjeblik havde han været nogenlunde rolig. Der var jo den Mulighed, at hun kendte andre der i Huset end Frandsen, f. Eks. en af Damerne i Komiteen for Vifteudstillingen. Men da han saa, hvordan hun i Forbifarten gav en af Klokkeknapperne ved Siden af Gadedøren et let Tryk, flammede Mistroen op i ham.

Et Øjeblik efter stod han indenfor Døren og lyttede. Vilhelmines enlige Trin lød ned til ham gennem Trappegabet. Hun var næppe kommen højere end til anden Sal, og her standsede hun.

„Gud være lovet!“ udbrød han ved sig selv og trykkede Haanden til Hjertet, som var ved at sprænges. Men i det samme hørte han hende gaa videre opefter.

Endnu forsøgte han at foresnakke sig selv, at han tog fejl. Maaske var det slet ikke Vilhelmine men en af hendes Søstre eller en anden Dame, der lignede hende, og som ogsaa havde en blaa Fløjlschat med sort Fjer.

Hun var nu naaet til fjerde Sal.

Standse hun ikke? . . . Nej. Hun gik videre, og han hørte en Dør blive aabnet, endnu før hun var naaet helt op. „God-dag,“ blev der sagt. Det var Frandsens valne Stemme. Saa lukkedes Døren, og alt var stille.

Som en Vanvittig sprang han op ad Trappen. Men midtvejs standsede han med et voldsomt Ryk og gjorde et nyt Forsøg paa at besinde sig. Han sagde til sig selv, at nu galdt det om at være fuldkommen rolig og vise sig Situationen overlegen. Frem for alt ingen Scener, der gjorde ham latterlig! Ingen Overilelse!

Med lange Skridt listede han videre opefter som en Abe, der gaar tilvejs i et Træ. Udenfor Vennens Dør stod han et Øjeblik og lyttede, idet han lagde Øret ned til Brevspalten. Han kunde tydeligt høre dem tale derinde, naar ikke Vognlarmen udefra overdøvede dem.

„Nu rolig, John!“ formanede han sig selv og trykkede paa Klokkeknappen.